

Btw Update 2018

Nr. 03

INHOUD

Zonne-energie installaties en btw; we zijn er nog niet vanaf	2
Betalen is ook echt betalen	3
Parkeren: een zelfstandige prestatie of toch niet?	5
Rente betalen, ho maar!	6
Recht op btw-af trek bij niet indiening aangifte ...	8
Toepassing btw-vrijstelling voor het beheer van gemeenschappelijke beleggingsfondsen ten aanzien van afgenomen diensten van vermogensbeheerder	9

AFTREKRECHT

ZONNE-ENERGIE

INSTALLATIES EN BTW;

WE ZIJN ER NOG NIET

VANAF

Zonne-energie heeft mijn warme belangstelling. Al jaren wek ik zelf energie op met zonne-energie installaties waarmee in het grootste deel van de energiebehoefte van huis, kantoor en auto wordt voorzien. Nu ook de btw al ruim 30 jaar mijn werk, maar zeker ook mijn hobby is (al snap ik dat niet iedereen dat kan begrijpen), is de combinatie van beiden natuurlijk prachtig om te volgen. De afgelopen jaren heb ik mij dan ook intensief met deze materie bezig gehouden, waarbij het door de [Hoge Raad](#) op 15 december 2017 gewezen arrest (ECLI:NL:HR:2017:3127) voor mijzelf (het betrof daar mijn eigen panelen) een voorlopig eindstation was. Echter, al snel volgen nu afwijkende gevallen en stellingnamen. In Btw Update 2018-01 is Ad Fruijtjer al ingegaan op de uitspraak van [Hof Arnhem-Leeuwarden](#), zaaknummer 16/01522, ECLI:NL:GHARL:2017:10387. In die zaak ging het om de vraag of (en in hoeverre) de plaatsing van zonnepanelen leidde tot een recht op aftrek van de voorbelasting op het bouwen van het huis waar de panelen op waren geplaatst. Het Hof was van mening dat dit in beginsel inderdaad het geval is, en de Hoge Raad mag zich daar in cassatie over buigen.

Ondertussen is door [Rechtbank Zeeland-West-Brabant](#) (1 februari 2018, nr. BRE17/789, ECLI:NL:RBZWB:2018:933) geoordeeld in een

zaak waarin het niet ging om de reguliere zonnepanelen, maar om de geïntegreerde versie daarvan. Zulke panelen (inmiddels worden ook complete daken geleverd waarvan de pannen bestaan uit zonnecellen) hebben naast de functie van zonnecollector, ook de functie van dak (het buitenhouden van de elementen dus). De staatssecretaris van Financiën heeft met betrekking tot zulke geïntegreerde panelen het standpunt ingenomen dat slechts 1/3^e deel van de btw ter zake van de aanschaf aftrekbaar is. Daarbij heeft hij wel het forfait voor af te dragen btw verlaagd, maar dat is in nagenoeg alle gevallen een wassen neus. Immers, alleen in het jaar van aanschaf wordt normaliter aangifte gedaan van de btw. In de jaren daarna zal de Kleine Ondernemers Regeling in beginsel de daadwerkelijke voldoening van btw voorkomen.

In de hiervoor genoemde zaak neemt de belanghebbende geen genoegen met de door de staatssecretaris geboden berekeningswijze. De belanghebbende stelt zich primair op het standpunt dat – nu de panelen 17% van het dakoppervlak beslaan – hij recht heeft op 17% van alle btw ter zake van de bouw van het huis (het betrof nieuwbouw waarbij de panelen direct als dak werden geïntegreerd). De stelling dus die Ad Fruijtjer in zijn hiervoor aangehaalde bijdrage al had zien aankomen. Helaas maakt de rechtbank zich er wel heel makkelijk vanaf. De rechtbank stelt simpelweg dat de belanghebbende als partij die de aftrek claimt, die ook moet bewijzen. Volgens de rechtbank is de belanghebbende daarin niet geslaagd en is zijn berekeningsmethode niet zuiverder dan die van de inspecteur. Ik vind dat eerlijk gezegd niet erg overtuigend. Immers, de inspecteur past een

forfait toe, terwijl de belanghebbende uitgaat van werkelijke gegevens. Als de rechtbank nu nog had toegevoegd dat 17% van het dak niet betekent dat het hele huis voor 17% wordt gebruikt ten behoeve van de panelen op dat deel van het dak, had ik dat beter kunnen volgen. Vermoedelijk is dat ook wat de rechtbank uiteindelijk bedoelt, maar helaas staat het er minder scherp.

Ook de stelling van de belanghebbende dat er geen verschil mag zijn tussen geïntegreerde en losse zonnepanelen, doet de rechtbank af met een eenvoudige opmerking dat dit geen gelijke gevallen zijn. Maar waarom dan niet? Een eenvoudige toevoeging dat losse panelen geen dak-functie hebben was wat mij betreft al voldoende geweest. Vermoedelijk denkt de rechtbank (hopelijk terecht) dat deze zaak uiteindelijk toch bij de Hoge Raad zal worden beslecht. So the story continues....

Rick Franke RB

VRIJSTELLINGEN

BETALEN IS OOK ECHT BETALEN

Op dit moment loopt er een procedure bij het Hof van Justitie die gaat over de toepassing van de vrijstelling voor handelingen betreffende overmakingen en betalingen. Deze vrijstelling is opgenomen in artikel 135, lid 1, onderdeel d, van de Btw-richtlijn.

DPAS bood tandartsen tandheelkundige zorgarrangementen aan, die werden verkocht onder de naam van de tandartspraktijk, en

beheerde deze arrangementen voor patiënten van tandartsen. Bij de “tandheelkundige zorgarrangementen” ging het in casu om afspraken tussen een tandarts en zijn patiënt, waarbij de tandarts had toegezegd bepaalde tandheelkundige zorg te verstrekken en de patiënt in ruil daarvoor een bepaald maandelijks bedrag betaalde. In het kader van die arrangementen bood DPAS ook enkele andere diensten aan, namelijk verzekeringen en diensten op het gebied van betalingsadministratie.

Tot 1 januari 2012 werden de tandheelkundige zorgarrangementen door DPAS vorm gegeven als diensten aan tandartsen, waarbij de overeenkomsten ter uitvoering van de arrangementen werden gesloten tussen DPAS en de tandartsen. DPAS bracht bij iedere tandarts een vast tarief in rekening, in de overgrote meerderheid van de gevallen ongeveer € 415, en een vergoeding per patiënt van ongeveer € 1,06 tot € 3,28. DPAS inde deze bedragen door deze af te trekken van de van patiënten per automatische incasso ontvangen bedragen.

In de praktijk verzocht DPAS de bank van de patiënt om, op basis van de machtiging tot automatische incasso, het overeengekomen bedrag over te maken van de bankrekening van de patiënt naar haar eigen bankrekening. DPAS vroeg vervolgens aan haar eigen bank om het totale verschuldigde bedrag over te maken naar de rekening van de tandarts, rekening houdend met de van de patiënten maandelijks automatisch geïncasseerde bedragen en na aftrek van het door DPAS voor haar diensten gefactureerde bedrag.

Volgens de Engelse belastingdienst betroffen de door DPAS verrichte handelingen betalingen of overmakingen, die van btw zijn vrijgesteld krachtens artikel 35, lid 1, onder d, van de Btw-richtlijn. Op 28 oktober 2010 wees echter het Hof van Justitie het arrest Axa UK (ECLI:EU:C:2010:646) over de vraag of de diensten van Denplan Ltd waren onderworpen aan btw. Denplan Ltd, een concurrent van DPAS, beheerde ten behoeve tandartsen eveneens betaalplannen voor tandheelkundige zorg. In dat arrest gaf het Hof aan dat diensten zoals die door Denplan werden verricht, “in beginsel” handelingen betreffende betalingen waren, maar moesten worden aangemerkt als diensten betreffende inning van schuldvorderingen. Daarom waren deze uitgezonderd van de vrijstelling. Deze uitzondering geldt ook voor Nederland.

Naar aanleiding van dat arrest paste DPAS haar contracten aan, zodat de diensten niet alleen aan tandartsen maar ook aan patiënten werden verricht.

De wijzigingen in de contracten waren echter van louter administratieve aard en veranderden niets aan de reeds bestaande regeling.

De Engelse Belastingdienst stelde daarom dat de diensten van DPAS niet langer onder de vrijstelling vielen.

De AG Saugmandsgaard gaf in zijn conclusie (ECLI:EU:C:2018:205) aan dat de diensten van DPAS niet onder de vrijstelling voor handelingen betreffende betalingen en overmakingen vallen, aangezien de diensten van DPAS niet de juridische en financiële wijzigingen met zich mee brengen die kenmerkend zijn voor de overdracht

van een geldsom. DPAS droeg namelijk niet zelf de geldsommen over die waren overeengekomen in de tandheelkundige zorgarrangementen, maar verzocht de banken om het geld over te maken. De diensten van de banken vallen wel onder de vrijstelling. In de praktijk betekent dit antwoord dat de diensten van DPAS aan btw moeten worden onderworpen. De AG verwijst hiervoor naar diverse rechtspraak zoals de arresten SDC (ECLI:EU:C:1997:278), Bookit Ltd (ECLI:EU:C:2016:355) en National Exhibition Centre (ECLI:EU:C:2016:357)

De AG vindt hierbij van belang dat de wijzigingen in de contracten niets aan de bestaande regeling veranderen. Bovendien moeten vrijstellingen beperkt worden uitgelegd. De AG legt de vrijstelling voor handelingen betreffende overmakingen en betalingen dus beperkt uit. Betalen moet dus echt betalen zijn. Ik verwacht dat het Hof van Justitie de conclusie van de AG zal volgen.

Dick Roemeling RB

EEN OF MEER DIENSTEN/TARIEF

PARKEREN: EEN ZELFSTANDIGE PRESTATIE OF TOCH NIET?

Gedurende de afgelopen jaren zijn er meerdere procedures geweest over de vraag of het gelegenheid geven tot parkeren naast het verlenen van toegang tot een evenement als

een zelfstandige prestatie, te belasten tegen 21% btw, of als een bijkomende prestatie bij een evenement dat belast is tegen 6% btw moet worden gezien. Het [Gerechtshof Den Haag](#) heeft op 19 december 2017

(ECLI:NL:GHDHA:2017:4019) een uitspraak gedaan met betrekking tot het parkeren bij een dierentuin. Deze dierentuin heeft in haar nabijheid een drietal parkeerterreinen waar bezoekers kunnen parkeren tegen een afzonderlijk te betalen vergoeding. Over de entreegelden voor de dierentuin is uiteraard het verlaagde btw-tarief (post b.14 van Tabel I) van toepassing. Bij het Gerechtshof lag de vraag voor of het verlaagde tarief voor het bezoek aan de dierentuin mede betrekking had op het parkeren van de auto.

Op grond van het [CPP-arrest](#) (Card Protection Plan, ECLI:EU:C:1999:93) moet elke dienstverrichting normaal gesproken als onderscheidend en zelfstandig worden beschouwd. Echter mag bij dienstverrichting waarbij economisch gesproken één dienst wordt verricht deze niet kunstmatig uit elkaar worden gehaald. Vastgesteld moet worden wat de kenmerkende elementen van de betrokken handeling zijn, en of de modale consument meerdere, van elkaar te onderscheiden, hoofddiensten ervaart, dan wel één enkele dienst. Bij meerdere diensten moet worden vastgesteld wat de hoofddienst is en of de andere diensten als bijkomend bij de hoofddienst moeten worden beschouwd. Een dienst is bijkomend bij de hoofddienst, wanneer deze voor klanten geen doel op zich is, maar een middel om de hoofddienst zo aantrekkelijk mogelijk te maken, aldus CPP.

De [Rechtbank](#) oordeelde in ECLI:NL:RBDHA:2017:6302, dat de parkeerterreinen in beginsel uitsluitend door bezoekers van de dierentuin worden gebruikt. Daarom is in deze situatie het parkeren geen doel op zich, maar uitsluitend gericht op het bezoek aan de dierentuin. Het gebruik van het parkeerterrein maakt het bezoek aan de dierentuin aantrekkelijker. Om die reden komt de Rechtbank tot de conclusie dat voor de modale consument het parkeren een bijkomende dienst vormt bij de hoofddienst (bezoek aan dierentuin) en daarom belast is met 6% btw.

In hoger beroep komt het Gerechtshof, op basis van hetzelfde CPP-arrest, echter tot een geheel andere conclusie. Het Gerechtshof ziet het parkeren als een op zichzelf staande dienst die de belanghebbende niet in haar hoedanigheid van exploitant van de dierentuin verricht. Daarnaast oordeelt het Gerechtshof dat de modale consument zal menen dat hij van meerdere diensten (bezoek dierentuin en parkeren) gebruik maakt. Ook kan het parkeren niet als bijkomend bij de hoofddienst worden gezien. Het Hof oordeelt dat het parkeren voor de bezoekers een doel op zich is en dat deze los staat van het verlenen tot toegang tot de dierentuin.

Dat het aantrekkelijk is om nabij de bestemming, in dit geval de dierentuin, te parkeren brengt op zichzelf niet mee dat de prestatie als louter bijkomend aan het bezoeken van de dierentuin moet worden aangemerkt. Deze omstandigheid is immers inherent aan het doel van parkeren, aldus het Gerechtshof.

Wellicht dat met deze uitspraak nu een einde is gekomen aan de discussie of het gelegenheid geven tot parkeren een bijkomende dienst is bij het bezoek aan een evenement. Er loopt overigens nog een procedure bij de Hoge Raad over dit onderwerp. In haar [conclusie](#) (ECLI:NL:PHR:2018:121) heeft AG Ettema al aangegeven, dat naar haar mening het tarief van 21% van toepassing is. Daar van uitgaande zal nu steeds 21% btw verschuldigd zijn over de, als afzonderlijke vergoeding ontvangen, parkeergelden. Indien echter een vaste prijs in rekening zou worden gebracht voor het evenement, inclusief eventueel parkeren, zal het parkeren naar mijn mening wel een bijkomende dienst zijn, immers ook bezoekers die zonder auto komen betalen dan dezelfde entreprijs.

Harry Hendriks RB

VERGOEDING VAN RENTE

RENTE BETALEN, HO MAAR!

Belastingrente is een vervelend onderwerp. Het is redelijk als een belastingplichtige gecompenseerd wordt voor in het verleden teveel betaalde belasting. Thans krijgt een belastingplichtige slechts rente vergoed vanaf 8 weken na de ontvangst van het verzoek van de belastingplichtige tot 14 dagen na de datum van de teruggaafbeschikking. Over de periode tot 1 april volgend op het belastingjaar wordt in het geheel geen rente toegekend. Als een belastingplichtige echter belasting is verschuldigd, moet hij 4% belastingrente

betalen. Dit is erg onevenwichtig en naar mijn mening zelfs onredelijk.

In de zaak [Nidera](#) (HvJ 28 februari 2018, nr. C-387/16, ECLI:EU:C:2018:121) ging het ook over belastingrente. Nidera heeft in februari graan gekocht (waarbij Litouwse btw in rekening is gebracht) en vervolgens uitgevoerd uit Litouwen met toepassing van het nultarief. Na de aankoop van het graan heeft Nidera zich pas in augustus geregistreerd als btw-ondernemer bij de Litouwse belastingdienst. De Litouwse belastingdienst kent Nidera geen teruggaaf van btw toe vanwege het feit dat Nidera op de dag van de aankoop nog niet was geregistreerd als belastingplichtige voor de btw. Dit leidde uiteindelijk tot prejudiciële vragen. Het [HvJ](#) (21 oktober 2010, C-385/09, ECLI:EU:C:2010:627) oordeelde dat een ondernemer zijn recht op aftrek van voorbelasting moet kunnen uitoefenen als hij zich voor btw-doeleinden laat registreren binnen een redelijke termijn na de transacties die het recht op aftrek hebben doen ontstaan. Een termijn van zes maanden achtte het HvJ nog redelijk. Een termijn die overigens bij de zonnepanelen-discussie niet door de Belastingdienst in acht is genomen. Na de uitspraak van het HvJ in 2010 was vervolgens de vraag wat de omvang was van het bedrag aan rente dat de Litouwse belastingdienst moest vergoeden aan Nidera. De Litouwse belastingdienst wenste slechts rente te vergoeden vanaf de dag van het arrest van het HvJ tot aan de dag van de teruggaaf. Dit leidde uiteindelijk opnieuw tot prejudiciële vragen.

Het HvJ oordeelt dat het een aangelegenheid is van het nationale recht van elke EU-lidstaat om

voorwaarden vast te stellen waaronder de rente moet worden betaald. Het gaat dan met name over de rentevoet en de wijze waarop rente wordt berekend. Daarbij moeten de lidstaten wel het fiscale neutraliteitsbeginsel in acht te nemen. In dit arrest lees ik geen nadere specifieke aanwijzingen om te kunnen stellen dat de Nederlandse 'rente-wetgeving' in strijd zou zijn met het Unierecht.

Uit eerdere rechtspraak blijkt dat de 'rente-wetgeving' ook niet in strijd mag zijn met het gelijkheidsbeginsel en het doeltreffendheidsbeginsel. Dit laatstgenoemde beginsel verlangt volgens het HvJ (HvJ EU 19 juli 2002, nr. C-591/10, [Littlewoods Retail](#), ECLI:EU:C:2012:478) dat de te betalen rente een passende vergoeding vormt voor het verlies dat een belastingplichtige heeft geleden als gevolg van de onverschuldigd betaalde belasting. Sinds 1 januari 2015 kent de wet een nieuwe regeling voor het vergoeden van rente, indien sprake is van een recht op belastingteruggaaf als gevolg van strijdigheid met EU-recht. Deze nieuwe regeling is voorgesteld naar aanleiding van het [Mariana Irimie-arrest](#) van het HvJ (18 april 201, nr. C-565/11, ECLI:EU:C:2013:250). Om voor een rentevergoeding in aanmerking te komen, moet sprake zijn van een recht op belastingteruggaaf en strijdigheid met EU-recht. De vraag is wanneer sprake is van strijdigheid met EU-recht. Hiervan is in elk geval sprake als een rechterlijke instantie heeft geoordeeld dat een teruggaaf moet plaatsvinden vanwege strijdigheid met EU-recht. Het is de vraag hoe ruim de strijdigheid met het EU-recht uitgelegd moet worden. Ruime uitleg is gezien de zaak Littlewoods

verdedigbaar, maar zeker ook gewenst.
Evenwicht tussen rente betalen en rente
ontvangen is daarbij het adagium!

Lucas Blom RB

AFTREKRECHT

RECHT OP BTW-AFTREK

BIJ NIET INDIENING

AANGIFTE

Het Hof van Justitie ('HvJ') heeft het de laatste jaren aanzienlijk drukker gekregen, niet in de laatste plaats als gevolg van de toetreding van de voormalig Oost-Europese landen tot de EU in 2004. In veel gevallen betreft het zaken waarbij er verschil van mening bestaat over de voldoening aan bepaalde formele voorwaarden in het thuisland. Deze lokale voorwaarden zijn veelal strikt. Dit was ook het geval in de op 7 maart 2018 gewezen zaak *Dobre*, C-159/17 (ECLI:EU:C:2018:161) waarbij de Roemeense rechter de belastingplichtige het recht op btw-aftrek onthield. Wat was het geval?

Dobre was voor de Roemeense btw geregistreerd, maar het nummer werd in augustus 2012 ingetrokken omdat er geen btw-aangifte meer werd ingediend sinds het vierde kwartaal van 2011. *Dobre* bracht echter, zo bleek achteraf, wel btw in rekening, waarvoor alsnog in januari 2014 een aangifte werd ingediend. In deze aangifte werd tevens aftrek van voorbelasting geclaimd die toerekenbaar was aan de belaste prestaties. Er vond een controle plaats en de Roemeense fiscus weigerde *Dobre* aftrek te verlenen omdat er naar

nationale btw-regels in Roemenië geen recht op btw-aftrek bestaat wanneer het btw-nummer is ingetrokken. De zaak werd voorgelegd aan het HvJ met de vraag of de Roemeense nationale regels voldoen aan de artikel 167 tot en met 169, artikel 179, artikel 213, lid 1, artikel 214, lid 1, en artikel 273 van de Richtlijn waarin de formele verplichtingen op het gebied van btw-aftrek en aangifte indiening zijn vastgelegd.

Het HvJ stelt in de eerste plaats vast dat er vanwege de btw-neutraliteit recht op aftrek bestaat als de materiële voorwaarden daartoe zijn vervuld, ook wanneer een belastingplichtige niet voldoet aan bepaalde formele vereisten. Volgens het HvJ mag de fiscus een belastingplichtige het recht op aftrek van btw daarom pas weigeren als vaststaat dat de belastingdienst vanwege aan de belastingplichtige te verwijten niet-nakomingen niet heeft kunnen beschikken over de gegevens die nodig zijn om vast te stellen dat voldaan is aan de materiële voorwaarden. Het niet indienen van de btw-aangifte regardeert het btw-aftrekrecht in principe niet (zaak C-332/15; [Astone](#), ECLI:EU:C:2016:614). In de zaak *Astone* gaf het HvJ aan dat hieraan grenzen zijn wanneer door het niet voldoen aan het *merendeel* van de formele verplichtingen, zaken aan het oog van de belastingdienst worden onttrokken. In een dergelijk geval van frauduleus handelen wordt het recht op btw-aftrek alsnog verspeeld.

In zaak *Dobre* wordt nadere invulling gegeven over de reikwijdte van het begrip frauduleus handelen. Overweging 41 van genoemd arrest luidt (citaat):

“Met name het uitblijven van een btw-aangifte – die anders de toepassing van de btw en de controle daarop door de belastingdienst mogelijk zou maken – kan beletten dat de belasting juist wordt geheven, waardoor de goede werking van het gemeenschappelijke btw-stelsel in het gedrang komt. Bijgevolg staat het Unierecht er niet aan in de weg dergelijke verzuimen als belastingfraude te beschouwen en in dergelijke gevallen recht op aftrek te weigeren....”.

Als ik het arrest goed lees kwalificeert het niet voldoen aan de aangifteverplichting als frauduleus handelen waardoor de fiscus een belastingplichtige het recht op btw-aftrek achteraf mag weigeren. Dit gaat in mijn ogen vrij ver, maar het bevestigt wel de huidige trend dat volledige transparantie en gegevensverstrekking noodzakelijk is om belastingfraude in de EU te bestrijden. Volgens vaste jurisprudentie kan er bij fraude geen rechten aan het communautaire btw-regime worden ontleend. In zoverre is de uitspraak consistent.

Ik kan me echter ook voorstellen dat er diverse, niet fraude gerelateerde oorzaken, ten grondslag kunnen liggen aan het feit dat er geen btw-aangifte wordt ingediend. Wordt elk geval van niet indiening gezien als fraude met aftrekweigering als gevolg?

Ik verwacht dat dit niet het geval zal zijn, en hoop dat slechts kwaadwillende belastingplichtigen worden bestraft. Het stellen van nadere vragen aan het HvJ lijkt mij bij deze kwesties noodzakelijk.

Hugo Dams RB

VRIJSTELLINGEN

TOEPASSING BTW-VRIJSTELLING VOOR HET BEHEER VAN GEMEENSCHAPPELIJKE BELEGGINGSFONDSEN TEN AANZIEN VAN AFGENOMEN DIENSTEN VAN VERMOGENSBEHEERDER

Rechtbank Den Haag, 26 januari 2018, nr. 16/8906, ECLI:NL:RBDHA:2018:1322

[Rechtbank Den Haag](#) heeft op 26 januari 2018 beslist dat de vermogensbeheerder ten onrechte btw in aftrek heeft gebracht en daarnaast ten onrechte geen btw op aangifte heeft voldaan ten aanzien van uit het buitenland afgenomen diensten. Rechtbank Den Haag gaat per afgenomen dienst na of deze onder de reikwijdte van de btw-vrijstelling voor het beheer van gemeenschappelijke beleggingsfondsen valt.

De vrijstelling voor het beheer van gemeenschappelijke beleggingsfondsen is opgenomen in artikel 11, eerste lid, letter i, onder 3 Wet OB 1968. Deze vrijstelling heeft tot doel om rechtstreekse beleggers en beleggers via gemeenschappelijke beleggingsfondsen gelijk te behandelen. In de zaak [Abbey National II](#), HvJ EU van 4 mei 2006, nr. C-169/04, heeft het Hof van Justitie beslist dat de diensten voor

toepassing van de vrijstelling betrekking moeten hebben op onderdelen die 'specifiek en essentieel' zijn voor het beheer van een gemeenschappelijk beleggingsfonds.

Feiten

Eiseres in deze zaak is de vermogensbeheerder van een gemeenschappelijk beleggingsfonds. Eiseres verricht hoofdzakelijk vrijgestelde diensten. Voor zover eiseres geen vrijgestelde diensten verricht, heeft zij recht op (pro rata) aftrek van voorbelasting. Eiseres neemt o.a. diensten af van buitenlandse dienstverleners. De belastinginspecteur heeft geconstateerd dat eiseres de door Nederlandse partijen in rekening gebrachte btw ten onrechte volledig in aftrek heeft gebracht. Verder is ten aanzien van een aantal afgenomen buitenlandse diensten ten onrechte geen verleggings btw op aangifte voldaan. Op grond hiervan is aan eiseres een naheffingsaanslag opgelegd. Op grond van de pro rata zou eiseres maar voor een zeer gering gedeelte recht hebben op aftrek.

Geschil

In geschil is of de diensten die door eiseres worden afgenomen zijn vrijgesteld onder artikel 11, eerste lid, letter i, onder 3 Wet OB 1968. Verder is in geschil of bij eiseres het 'gerechtvaardigde vertrouwen' is gewekt dat ter zake van de afgenomen diensten, recht op aftrek van voorbelasting bestaat.

Uitspraak Rechtbank Den Haag

De rechtbank overweegt dat moet worden gekeken of de aard van de geleverde diensten onder de vrijstellingsbepaling valt. Uiteraard zal er wel sprake moeten zijn van een

gemeenschappelijk beleggingsfonds. Daarom heeft de rechtbank per dienstverlener beoordeeld of de door hen verrichte diensten onder de vrijstelling vallen, met andere woorden, of de ingekochte diensten als beheer van ter collectieve belegging bijeengebracht vermogen kunnen kwalificeren.

Uit de uitleg van het Abbey National II arrest door de rechtbank valt concreet op te maken dat de dienstverlening betrekking moet hebben op specifieke en essentiële onderdelen voor het beheer van een gemeenschappelijk beleggingsfonds.

Met betrekking tot de door eiseres van een Nederlandse B.V. ontvangen risicorapportages, oordeelt de rechtbank dat deze verband houden met de eigen activiteiten van eiseres. In die zin bevestigt de Rechtbank dat met deze dienst een voor het beheer van het gemeenschappelijke beleggingsfonds 'specifieke en essentiële' functie wordt vervuld. Er is dus sprake van vrijgestelde activiteiten. Dit betekent dat aan eiseres ten onrechte Nederlandse btw in rekening is gebracht en dat eiseres deze omzetbelasting ten onrechte in aftrek heeft gebracht. De aftrek wordt dan volledig geweigerd op grond van het arrest [Genius Holding B.V.](#) van het Hof van Justitie van 13 december 1989, nr. C-342/87.

Ten aanzien van vier in het buitenland afgenomen diensten beslist de rechtbank dat met drie van deze diensten niet een essentiële en specifieke functie van beheer wordt vervuld. Ten aanzien van de vierde dienst gaat het om management- en directiewerkzaamheden. De rechtbank overweegt dat uit de overeenkomsten

met deze dienstverleners blijkt dat de diensten geen intrinsiek verband houden met de eigen activiteiten van eiseres. Dat betekent dat eiseres ten onrechte geen verlegde omzetbelasting op aangifte heeft voldaan.

Bovendien oordeelt de rechtbank dat de Inspecteur niet het gerechtvaardigde vertrouwen heeft gewekt dat ter zake van de afgenomen diensten van de dienstverleners een recht op aftrek van voorbelasting bestaat. Het beroep van eiseres wordt ongegrond verklaard.

Ad Fruijtier RB

COLOFON

REDACTIE:

MR. DICK ROEMELING RB (HOOFDREDACTEUR)

MR. RICK FRANKE LL.M. RB

MR. AD FRUIJTIER RB

HARRY HENDRIKS RB

MR. LUCAS BLOM AA RB

HUGO DAMS RB

Btw Update is een uitgave van de specialistengroep Btw voor het Register Belastingadviseurs en verschijnt 10x per jaar op het RB-plaza. Voor vragen of meer informatie kunt u contact opnemen met het RB via communicatie@rb.nl.

De informatie in Btw Update heeft een signalerend karakter, is niet bedoeld als advies en de ontvanger/gebruiker kan hieraan geen rechten ontlenen.

Ondanks de zorgvuldige samenstelling van de inhoud van Btw Update kunnen het RB en de betrokken btw-specialisten geen enkele aansprakelijkheid aanvaarden voor schade, direct of indirect, als gevolg van eventuele fouten, vergissingen of onvolledigheden van de aangeboden informatie.

Btw Update kan verwijzen naar andere websites of andere bronnen. Het RB heeft geen controle of zeggenschap over zulke andere websites en bronnen en is niet verantwoordelijk of aansprakelijk voor de beschikbaarheid, de inhoud en de veiligheid daarvan, noch voor eventuele inbreuken op auteursrechten of andere intellectuele eigendomsrechten via zulke websites of bronnen. Het is de ontvanger/gebruiker van Btw Update niet toegestaan deze te vermenigvuldigen, te distribueren, te verspreiden of tegen vergoeding beschikbaar te stellen aan derden, zonder uitdrukkelijke, schriftelijke toestemming van het RB.